

μὲ τὰς «Δύο Ὀρφανάς» καὶ τὸ «Πίστις, Ἐλπῖς καὶ Ἐλεος».... διὰ τοὺς θεατάς.

Ο Παντόπουλος μετὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον τοῦ Καΐρου γέθελησε νὰ διανύσῃ τὴν θερινὴν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Μέχρι τέλους δὲν γνωρίζω ἂν δὲν θὰ βγῆ μετανομένος ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν του αὐτήν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δῆμος δ κόσμος τοῦ θεάτρου ὁ ἐλάχιστος ποὺ διάρχει ἐδῶ δὲν ἡμπορεῖ παρὰ νὰ τοῦ ὄφειλῃ εὐχαριστίας, διότι τὸν διεσκέδασε καὶ τὸν διασκέδάζει μὲ τὴν τέχνην του καὶ τοῦ παρέσχεν ἀκόμη ἑσπέρας καλλιτεχνικῶν ἀπολαύσεων, ἔξι ἑκάνων ποὺ δὲν εἶναι καὶ τόσον συνήθεις εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τοῦ μπαμπάκου καὶ τῆς πρακτικότητος.

Ο Παντόπουλος, δ καλλιτέχνης δ εὐσυνείδητος, δ πονῶν τὸ θέατρον καὶ τὴν περιπόλην του ἐπάλισε καὶ παλαίει καθ' ἑκάστην εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν κατὰ μεγάλων διμολογυμένων δυσχερεῶν. Καὶ μόνον χάρις εἰς τὴν ἐπιστολήν του ὡς θιασάρχου καὶ εἰς τὴν εὐσυνείδησάν του ὡς καλλιτέχνου κατορθώνει νὰ μᾶς παρουσιάζῃ κατὶ σχετικῶν ἀρτίων ὡς θίασον καὶ εὐπρέσωπον καὶ ἀξίον κάθε προσοχῆς καὶ κάθε ὑποστηρίξεως.

Μὲ τὸν Χέλμην καὶ τὸν Βεάκην—τὸν καλὸν αὐτὸν καὶ μὲ μέλλον γήθοποιὸν—κοντά του, μὲ τὸν Μηλάδην καὶ τὸν Βαξεβανδῆν καὶ τοὺς ἄλλους ποὺ λαμβάνουν τὸ βάττισμα τοῦ καλλιτέχνου ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰς προσπαθείας του παρουσιάζει: ἔνα ἐνήρημονισμένον σύνολον εἰς τὸ ἐποίον προσαρμόζεται: θαυμάσια δ γυναικεῖος κόσμος τοῦ θιάσου.

Ἡ κυρία Παντοπόλου πάντοτε μελετημένη καὶ πάντοτε φιλοτιμούμένη εἰς τὴν διον τὸ δυνατὸν τελειότεραν ἀπόδοσιν τοῦ ρόλου της. Ἡ κυρία Χέλμη μὲ τὴν μετριοφροσύνην της καὶ τὴν ἐπιμέλειάν της. Ἡ κυρία Βεάκη μὲ τὴν κομψότητα καὶ τὴν φυσικότητα της ἥ δοπαί εἰς πολλὰς περιστάσεις σημειώνει δι' αὐτὴν ὅχι ἀξιοκαταφρονήτους ἐπιτυχίας. Ἡ κυρία Βέρδη—ποὺ χωρίς νὰ εἶναι ἀκόμη «ξηρά ω μα τέχνης» ἐπως τὴν θέλει καποιος συνάδελφος μου, εἶναι δῆμος συμπαθῆς καὶ ἀρεστῆ χάρις εἰς τὴν φυσικότητα της ἀπαγγελίας της. Ἡ κυρία Γονίδην τέλος διαι μαζύν καὶ κάθε μία χωριστὰ συντελοῦν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς γνωμῆς διτὶ δ θίασος ὅχι μόνον εὐπρόσωπος εἶναι, ἀλλὰ σωστῇ ἔξαρσεις διὰ τὴν θερινὴν ζωὴν της Ἀλεξανδρείας.

Εἶναι λυπηρὸν δῆμος ποὺ δὲν ὑποστηρίζεται διον ἐπρεπε. Λυπηρὸν καὶ διὰ τοὺς γήθοποιοὺς καὶ δι' ὅμης ἀκόμη. Διότι ἥ ἀποτυχία τῆς θερινῆς σαιζὸν τοῦ Παντοπόλου θὰ ἔχῃ ὡς φυσικήν συνέπειαν τὴν ἔλειψιν δι' ἀλλα χρόνια κάθε θεατρικῆς κινήσεως ἀξίας λέγου.

**

Καὶ ἔρχομαι τώρα εἰς τὸν ἄλλον θίασον τὸν ἀρχισαντα ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοῦ σταθμοῦ Καΐρου καὶ μεταπηδήσαντα εἰς τὸ «Ἐλδοράδο».

Δυστυχῶς γι' αὐτὸν ὅχι πολλά, ἀλλ' εὔτε λίγα δὲν ἔχω νὰ εἴπω. Πτῶμα ἀκέφαλον μολονότι μὲ δύο θιασάρχας παλαίει κατὰ τῆς καταστροφῆς ἥ δοπαί τὸν

παρασύρει διπως τὸ πλοῖον ποὺ τοῦ συνέτριψεν ἥ τρικυμία καὶ ἴστοις καὶ πηδάλιον. Μέσα δὲ εἰς τὴν ἀνεμοζάλην αὐτὴν χάνονται καὶ τὰ δύο μοναδικὰ πρόσωπα διὰ τὰ δοποῖα κατὶ ἡμποροῦσε νὰ πῇ κανεῖς.

Ο κ. Λέων πρῶτα, δ δοποῖος κύριος οἶδε ποίας ἀμαρτίας πληρώνων εὑρέθη μέσα εἰς τὸν συρφετὸν αὐτὸν. Καὶ ἥ δεσποινὶς Σφήκα. Γι' αὐτὴν δὲν τολμῶ νὰ εἴπω οὔτε καλὰ οὔτε κακά. Ἐχει ἥ ἤδη σχηματισμένην γνώμην περὶ τοῦ έαυτοῦ της τὴν δοπιάν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τῆς κλονίσῃ καμμία κρίσις εἴτε θεατρική εἴτε δημοσιογραφική. Ἀρχ.... Συμπέρασμα ἀφίνω νὰ ἔξαγουν δοσού θέλουν.

Τὸ μόνον ποὺ τολμῶ νὰ ἐκφέσω δειλά-δειλά εἶναι ἥ θλιψίς μου διότι ἔνας ἀκατέργαστος πολύτιμος λίθος διπως εἶναι ἥ δεσποινὶς Σφήκα, θὰ μείνῃ αἰωνίως ἀκατέργαστος καὶ δὲν θὰ λάμψῃ ποτέ διπως καὶ δισον ἐπρεπε εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σκηνὴν ἀπὸ ἑγωγεῖσμὸν ἀδικαιολόγηγτον καὶ ἐγκληματικὸν ἀκόμη ἐφ' δισον παραδεχθῶμεν διτὶ δ καλλιτέχνης δὲν ἀνήκει μόνον εἰς έαυτὲν ἀλλὰ καὶ εἰς δλον τὸν κόσμον.

ΔΗΜΟΣ

Διαρκής καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις.— Μετ' εὐχαριστήσεως ἡγούμενον ὑπὸ παντὸς φιλοπρόσδου ν ὑπὸ τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐταιρείας Ἀθηνῶν ληφθεῖσα ἀπόδισις περὶ διοργανώσεως ἐν τῷ Ζαππείῳ διαρκοῦς ἔκθεσεως δι' ής οἱ καλλιτέχναι μας θὰ εἴχουν εἰς τὴν διάθεσιν των εὐπρεπεῖς αἰθούσας, εἰς τὰς ὁποῖας κάθε νέος πίνακις θὰ εὐρίσκη τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν.

Κ. Βολανάκης.— Ἀπέθανεν ὁ διαπρεπῆς θαλασσογράφος μας ποὺ ἐδόξασε τὸ Ἑλληνικὸν δνομα μὲ τὴν ἀναπαράστασιν εἰς πίνακας διὰ τοῦ ἐμπνευσμένου χωριστῆρος του τῆς ἀρμονίας τῆς φύσεως, τὴν δοποὶαν ἡσθάνθη βαθύτατα καὶ ἀντικατώπτρισε τόσον ἀριστοτεχνικά.

Νέα ἔργα.— Γονιμωτάτη καὶ ἥ ἐφετεινὴ θεατρικὴ περιόδος ἐν Ἀθηναῖς εἰς πρωτότυπα ἔργα.

Διὰ τὸ «Ξημερώνει» τὸ δοποῖον ἐπαίχθον εἰς τὸ «Ἀθηναϊον» ἔγραψεν ὁ κ. Τ. Σταθόπουλος εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν».

«Εἶναι τὸ μόνον πρωτότυπο ἔργο ἄξιο προσοχῆς, ἀπὸ ὅσα ἐπαίχθονσαν ἐφέτος. Ἐργο ὅμως ἀπὸ τὸ δοποῖον μπορεῖ κανεὶς νὰ κρινῃ τὸν συγγραφέα ποὺ μᾶς δίνει πολλὲς ἀλπίδες πῶς εἰς τὸ μέλλον θὰ

γράψῃ κατί ώραιο, τότε, ὅταν θὰ πάξῃ καλὰ τὸ μυαλό του, τὸ πολὺ ἐπηρεασμένο τώρα ἀπὸ τὴν μελέτην καὶ ἀπὸ θεωρίες συγγραφέων, ώραιες ὅταν διαβάζωνται, περισσότερο παράξεναις, ὀλότελο ἄρρωστες, ἀδιάφορες γιὰ τὴν ζωὴν τὴν ἀληθινὴν ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ μερικοὺς νόμους κοσμικοὺς, αὐτοὺς ἀκριβῶς ποῦ μὲ τόση εὐκολία προσβάλλει ὁ ἀπειρος ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν, νέος συγγραφεὺς.

Εἰς τὸ δρᾶμα του ὁ κ. Καζαντζάκης εἶνε ἔνας ποιητής, ποῦ κινεῖ μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ποιητικὴ δύναμι του. Ἀλλὰ δὲν εἶνε διόλου τεχνίτης. Ἐπιασέ νὰ χτίσῃ ἐπάνω στὴν ἀληθεία. Μὰ ἡ ἀδέστην του εἶνε τὸ ψέμμα. Ἐκεῖνο ποῦ πῆγε νὰ καταστρέψῃ τὸ μεταχειρίζεται πρῶτος αὐτός.

Ἡ Λαλὼ ἀγαπάει τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἄντρα της. Πῶς τὸν ἀγαπάει; Χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ἵδως ὁ συγγραφεὺς, δείχνει τὸ πῶς. Ἡ ἀγάπη της δὲν εἶνε παρὰ ἔνα πάθος κτηνῶδες, ἔνας πόθος ἀπολαύσεως σχεδόν βδελυρος! Γι' αὐτὸν τὸ ταπεινὸν πάθος ὁ συγγραφεὺς θαρρεῖ πῶς ὁ κόσμος εἶνε ψεύτικος, ἀδικος! Θὰ ἥτο ώραιος, ἀνὴν Λαλὼ μποροῦσε νὰ ἀφίσῃ τὸν ἄντρα της, νὰ πάρῃ τὸν ἀδελφὸν του καὶ νὰ κυλισθῇ μὲ αὐτὸν εἰς τὴν λάσπην τῶν ὄργιων, θυσιάζοντα εἰς τὴν χυδαίαν ἡδονήν, κάθε ἄλλην εὔγενεστέραν ὑποχρέωσιν πρὸς σύζυγον, μπτέρα, τέκνον.

Τὸν νόμο αὐτὸν τὸν κτηνῶδην ποῦ ὑποτάσσει ὅλα τὰ ἄλογα ζῷα,—έδῶ εἶνε τὸ ψέμμα—μὲ ώραιὰ λόγια θέλει νὰ μᾶς παραστήσῃ ὡς ἰδανικό! Καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἰδανικὰ τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου τὰ βρίσκει ὁ ἄρρωστος συγγραφεὺς, ψεύτικα, κατώτερα τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ κτηνούς, γιὰ τὸ ὅποιον λάμπει εἰς τοὺς ἀγροὺς τὸ φῶς ποῦ δὲν ἔξημέρωσε ἀκόμη γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα!...

Τὶ φῶς! Ἀλλὰ δὲν εἶνε φῶς! αὐτό. Καὶ μάλιστα μὲ τὴν δύναμι ποῦ ἔχει ὁ ποιητής — εἶνε φλόγες, κολάσεως!....

«Παναθηναϊκα». — Εἶναι ὁ τίτλος τῆς 'Αθηναϊκῆς 'Ἐπιθεωρήσεως τῶν κ.κ. 'Αννίνου καὶ Τσοκοπούλου ἡ ὄποια ἔδόθη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας εἰς τὴν «Νέαν Σκηνήν». Ἡ νέα ἐπιθεωρήσις εἶνε ὅπως ὅλαι αἱ ἐπιθεωρήσεις. Σειρὰ ἐντυπώσεων τύπου Ζακυνθινοῦ ἀπὸ τὰς 'Αθηναϊς. Αἱ σκηναὶ της πεταχταὶ καὶ γεμάται σάτυρον. "Ολοὶ οἱ 'Αθηναϊκοὶ τύποι, ὅλαι αἱ ἐνοχλήσεις τῆς ζωῆς, ὅλα τὰ φαιδρὰ καὶ τὰ ἀπρόσπτα τοῦ δρόμου περιγοῦν ἀπὸ τὴν σκηνήν, ὡς εἰκόνες κινηματογράφου, μὲ τὴν ταχύτητα, ἡ ὄποια ἀποκλείει τὴν κούρασιν διὰ τὸν θεατήν.

Ἡ μουσικὴ γλυκυτάτη μὲ πήχους γνωστούς, ἀλλὰ καὶ πρωτοτύπους διφειδούμενους εἰς τὸν κ. Σακελλαρίδην υἱόν.

«Ο Κολοκοτρώνης εἰς θάνατον». Τὸ νέον τοῦτο ἔργον τοῦ κ. Ποταμιάνου ἔδιδάχθη εἰς τὸ θέατρον «Νεαπόλεως». Ὡς ὑπόθεσιν ἔχει τὴν περίφημον δίκην καὶ καταδίκην τοῦ Κολοκοτρώνη ἐκ τῆς διποίας τὸν ἔσωσεν ὁ 'Οθων, διποίας ἐμφανίζεται εἰς ἀλικίαν 17 ἑτῶν.

Περὶ τὸ ἔργον πλέκεται καὶ μικρὸν εἰδύλλιον τῆς

κόρης τοῦ ἀντιβασιλέως 'Αρμπανσπεργ γ μετὰ τοῦ ἐκ τῶν δικαστῶν τοῦ Κολοκοτρώνη Τσερτίδην, καθ' ὃ τὸ καθηκον καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα χρέους νικᾷ τὸν ἔρωτα.

Περὶ αὐτοῦ ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος ἔγραψεν εἰς τὸ «Νέον 'Αστυ».

«...Τὸ καθ' ὑμᾶς θεωροῦμεν τὰ ιστορικὰ δράματα τοῦ κ. Ποταμιάνου ἀπὸ τὰ καλλίτερα. Ἐλάβαμεν ἀφορμὴν νὰ τὸ εἰπωμεν καὶ πέρυσιν, διατάθητον τὸ πρῶτόν του, ὁ «Καποδιστρίας». Ὁ κ. Ποταμιάνος παρουσιάζει τόσα προτερήματα συγγραφέως, ώστε μᾶς ἐμπνέει τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ διέπρεπεν ἔξιστου καὶ εἰς ἔργα ἀνωτέρας τεχνικῆς ὑποστάσεως. Τὸ ὑφός του ἔχει κατί τὸ ἀρρενωπόν· οἱ χαρακτηριστικοὶ του διαγράφονται ἀρκετὰ εὐκρινῶς οἱ ἄνθρωποι του ζουν ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν μὲ κάποιαν ζωὴν ἰδικήν των· καὶ τὸ σχέδιόν του, ἂν δὲν εἶνε καθαυτὸ δρᾶμα, ἔχει ὅμως πολλὰ στοιχεῖα δραματικά...»

«Χίμαιρα». — Περὶ τῆς συμβολικῆς αὐτῆς φαντασμαγορίας τοῦ ποιητοῦ τῶν 'Ατθίδων κ. 'Αχιλλέως Νέην ἔγραψεν ὁ κ. Γ. Τσοκόπουλος εἰς τὰς «Αθήνας».

«Ο «πλοδογάλυφτης» Ερωτας, ὁ Πειρασμός, ὁ Θάνατος, ὁ Χρόνος, τὸ Χρῆμα, ὅλαι αἱ δυνάμεις αἱ ἐντός τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὑπεράνω τοῦ ἀνθρώπου, τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ στοιχεῖα, καταδιώκοντα, ποθοῦντα, καὶ στριφογυρίζοντα πέριξ τοῦ Κάλλους, τῆς Χιμαίρας, ἰδού ἡ ὑπόθεσις τοῦ ποιητικοῦ δράματος τοῦ κ. 'Αχ. Νέην, παιχθέντος εἰς τὸ «Αθηναϊον». Εἰς τὸ τεράστιον θέμα προσθέσατε ὑποκρούσεις τοῦ Γκλούκ καὶ τοῦ Μπετόβεν καὶ τὴν ὑπέροχον νῦδον τῶν νεκρῶν τοῦ Μπαϊκλιν καὶ θὰ ἔχετε τὴν εὐγενὴ σφαιραν ἐμπνεύσεως, τὴν δύσιαν περιῆλθε τὸ πνεύμα τοῦ κ. Νέην διὰ νὰ καταστρώσῃ τὸ ἔργον τοῦτο.

Κάθε ἄλλος ἀνθρώπος θὰ ἐτρόμαζεν εἰς τὴν δεροπλοίαν αὐτῶν. 'Αλλ' ὁ κ. Νέης προέβη μὲ θάρρος καὶ μᾶς παρουσιάσει κατί τι ἐκτὸς τόπου, ἐκτὸς χρόνου, ἐκτὸς θεατρικῶν κανόνων καὶ ἐκτὸς λογικῆς. 'Ο ποιητὴς ἔκαμεν δ.τι ἡμποροῦσε. 'Αλλ' αὐτὸ δὲν ἥτο ἀρκετόν. Καὶ τὸ ἔργον ἔπεσεν.

"Οσοι εἶχαν διαβάσει ποιήματα τοῦ κ. Νέην, ἐπεριμένον πυκνούς τοὺς ώραιοὺς στίχους. Διότι εἶνε ἀναμψιστήπτον ὅτι εἰς τὰς 'Ατθίδας ἀφιερώθη θλυαργία λατοευτική, ἀλλὰ προσεφέρθησαν καὶ μερικοὶ τέλειοι καὶ ἀρμονικώτατοι στίχοι. Δυστυχῶς οὕτε αὐτὸ δὲν συνέβη εἰς τὴν «Χίμαιραν». 'Από τὰς πράξεις εἶνε ζῆτημα ἄν διαλέγωνται δώδεκα στίχοι καλοί...»

Τὸ 'Ελληνικὸν μελόδραμα. — 'Ο δαιμόνιος ἐπιχειροματίας κ. 'Αρνιώτης κατώρθωσε νὰ συμπήξῃ ἐκ νέου καὶ νὰ παρουσιάσῃ ἀρτιον θίασον 'Ελληνικοῦ Μελοδράματος μὲ τὸ ζεύγος Κοκκίνη, Μωραΐτην, Βλαχόπουλον, Βακαρέλην κ.τ.λ. καὶ μὲ χορούς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν λίαν εύπαρουσιάστους.

Hector Malot. — 'Απέθανεν ὁ Γάλλος μυθιστοριογάφος 'Hector Malot τοῦ ὅποιου τὰ κυριωτέρα ἔρ-

γα εῖναι: «Μία καλή ύπόθεσις», «Ο ύπολοχαγὸς Bonnet», «Zyte», «Εἰς γάμος ύπο τὴν δευτέραν Αὐτοκρατορίαν», «Τὸ Καππλεῖον τοῦ κόσμου», «Ἀνεοίκογενεῖας» κ.λ.π. Υπῆρξε συνετός, τίμιος καὶ εἰλικρινῆς εἰς ὅ, τι ἔγραψε. Δὲν συγκρίνεται βεβαίως πρὸς τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς, ἀλλὰ ἀνεδείχθη ύπερτερος εἰς τὸ εἶδος τῆς «ἐπιφυλλίδος», ἀποφεύγων τὸ ἀπίθανον, τὸ ύπερθρολικὸν, τὸ αἰσθητικὸν δρᾶμα, ζητῶν μόνον τὸ ἐνδιαφέρον εἰς τὰς δξείας περιστάσεις τῆς πραγματικῆς ζωῆς.

Τὸ ὑφος του ἥτο ἀκριβὲς, ἀνευ ἔρευνης ἢ παραμελήσεως· μερικαὶ σελίδες ἔχειν τοὺς διὰ τῆς ἀκριβοῦς ἀναπαραστάσεως τῆς νεωτέρας ζωῆς καὶ διὰ τῆς ἀκριβοῦς ἐκφράσεως.

Ο Malot ἔγραψε διὰ τὰ παιδία ἀρκετὰ εἰδικὰ έργα.

«Ηγούμενος». — 'Ελάδομεν ἐξ Ἀθηνῶν τὰ τρία πρῶτα φυλλάδια τοῦ νέου περιοδικοῦ «Ηγούμενος», περιέχοντος μόνον ποιήματα καὶ ἐκδιδούμενου ύπὸ νέων τοὺς ὄποιους ἀπὸ καρδίας συγχαίρει ἡ «Νέα Ζωὴ» καὶ εὔχεται νὰ ἴδουν γρήγορα γιγαντώμενο τὸ ὕδραιον ἰδανικὸν ποῦ λικνίζουν ἥδη τόδον ἀρμονικὰ τὰ πρῶτα τραγούδια των.

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

σφαλίσθη, αἰψυνης ἡρημάθησαν ύπὸ τῶν γειτόνων ἀλιέων, τοὺς ὄποιους εἶχον πείση ὅτι ἡ τοιούτου εἰδούς ἀνατροφὴ τῶν σπόγγων ἦτο ἵνα εἶδος μαγείας.

Νέαι δοκιμαὶ μᾶλλον πρόσφατοι, ἀπὸ τοῦ 1895 καὶ ἐφεζῆς, γενόμεναι ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Φλωρίδος ἔδωσαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Οἱ σπόγγοι ἀφοῦ δεθῶσιν διὰ νημάτων ἐπὶ δοκῶν βυθιζομένων εἰς βάθος 0,60 ἔως 3 μέτρο. διφίενται ἐκεῖ ἐπὶ δλίγοντος μῆνας ἔως ὅτου ἐπουλώσωσι παρεπηρόθην δὲ ὅτι οἱ σπόγγοι οὗτοι ἐντὸς ἐξ μηνῶν μεγεθύνονται διπλασίως, ἐντος δύο δέ τὸ πολὺ ἐτῶν γίνονται ἀπόγγοι ἐμπορεύσιμοι.

Τέλος, κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους μῆνας, τὸ σωματεῖον τῶν ἐμπόρων τῆς πόλεως Sfax προέβη εἰς νέας ἔγκαταστάσεις σπόγγων καὶ τῷρα πλέον, οἱ ἐμπειροὶ καλλιεργοῦται τῶν σπόγγων, ἀναμφιστόλως θὰ ἀποφύγωσιν ὄλας τας δυνατὰς αἰτίας τῆς ἀποτυχίας καὶ οὕτω ἡ ἀνατροφὴ τῶν σπόγγων δύναται νὰ γίνῃ μία βιομηχανία προσοδοφόρος.

ΕΘΝΙΚΗ ΖΩΗ

«Εκατονταεπτηρίς τοῦ Γαριβαλδον. — Μεγαλοπρεπής καὶ ἐπιβάλλουσα ἐτελέσθη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ἡ ἑορτὴ ἐπὶ τῇ ἐκατονταεπτηρίδι τοῦ μεγάλου ἥρωος τῆς Ἰταλίας. Τὴν παροικίαν μας ἀντεπροσώπευσαν κατὰ τὴν ἑορτὴν μέλη τῆς Κοινότητος, τῆς 'Ελλ. Λέσχης, τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου ὁ «Μίλων», τῆς 'Ελλ. Τεκτονικῆς Στοᾶς «Μέγας Ἀλέξανδρος» καὶ ἡ 'Ελλ. Φιλαρμονική. Λόγον δ' ἐξεφώνησεν ὁ δικηγόρος κ. Αὐλανίτης.

Τὰ νέα, ἀντιτορπιλλικά μας. — 'Εγένετο ἡ καθέλκυσις τῶν δύο νέων ἀντιτορπιλλικῶν μας ἄτινα ὀνομασθησαν «Λόγχη» καὶ «Σφενδόνη».

Νέοι ἥρωες. — Εἰς τὸ Μακεδονικὸν 'Ηρῷον κατέλαβον ἔχέσθησαν θέσιν αἱ μορφαὶ τῶν γενναίων παλλικαριῶν Καπετάν Νικηφόρου, Καπετάν Μητρούση, Καπετάν Ζέρμα, Καπετάν Ἀνδρέα καὶ Καπετάν Ζάκα ποῦ ὠλοκαυτώθησαν ἐπάνω εἰς τὰς φλόγας κάποιας μεγάλης ἴδεας, κάποιου πόθου ὑψηλοῦ, κάποιου καθήκοντος μεγάλου, τοῦ ὄποιου τὸν ἀντίληψιν ἔχουν ὀλίγοι ἐκλεκτοί.

Ο τελευταῖος (Γεργόριος Φαληρεύς), ἐπολέμησεν εἰς τὰ 97 εἰς τὴν Κρήτην ὡς δεκαεύς, τῷ 1903 δὲ ἐγεινεν ἀξιωματικός τοῦ ἑλλην. στρατοῦ.

'Απέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ διαπρεπῆς νομομαθῆς 'Ανδρέας Πάγκαλος ὁ ἀπὸ τοῦ 1886 παρα τῷ Μικτῷ Πρωτοδικείῳ τελευταίως δὲ καὶ Ἐφετείῳ 'Αλεξανδρείας ἀντιπροσωπεύσας ἐπαξίως τὴν 'Ελλάδα.

Ο μεταστάς τυχάνει θεῖος τοῦ ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τῆς «Νέας Ζωῆς» κ. Κ. Χ. Παγκάλου διν συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως.

Απὸ τοῦ 1863 ἔως τὸ 1872 οἱ Schmidt καὶ Buccicef ἔκαμαν δοκιμὰς ἀναλόγους εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Δαλματίας· ἐν φ δὲ τὰ περιφράγματα αὐτῶν τελείωσαν καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἐν αὐτοῖς σπόγγων ἔξη-